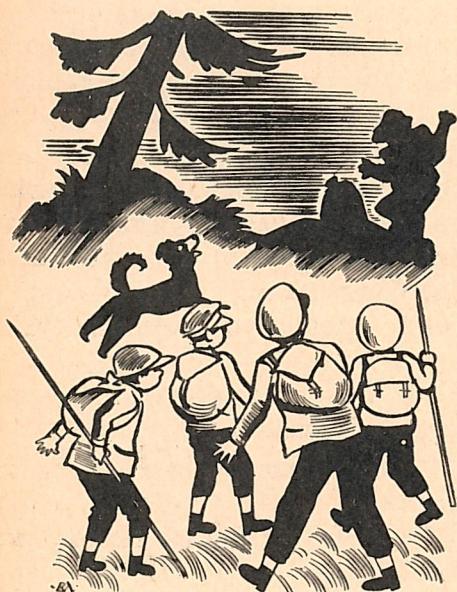


самичъкъ — цѣли четири часа пѫтъ нагорѣ?...

Момчето сви рамене и се усмихна кротко.

— Нося ги. Какво ще правя? Нали тръбва да спечеля нѣщо за вкѫщи. Две сестричeta имамъ по-малки, а пъкъ баща ми се помина.



Савата помълча и се замисли.

— Какъ те казватъ? — попита той отново.

— Зарю.

— Слушай, Зарю, я ни про-дай ти на нась два хлѣба!

Диньо се приближи до Савата и го дръпна за ржкава.

— Ама, бате Сава, двата лева нали бѣха за бонбони?

Савата го изгледа сърдито:

— Сега за бонбони ли пъкъ ще ми хленчишъ? Искаше хлѣбъ — на ти хлѣбъ. Тукъ азъ съмъ главатарьтъ. Разбрали? А пъкъ я вижъ наоколо — той посочи нѣколко зелени ягоди въ тревата — какви по-хубави бонбони искашъ?

— А, азъ да ви заведа на едно място, че да видите вие ягоди! Азъ познавамъ цѣлата планина, — обади се новиятъ имъ познайникъ.

— Тѣй ли? Браво! — викна Савата. — Хемъ наистина ще ни заведешъ. Само, най-първо, Зарко, да стигнемъ на хижата. Дай сега ти на мене два хлѣба, че забравихме да си купимъ отъ града. Азъ ще ги нося. Ето ти тукъ паритѣ — по едно левче печалба за тебе, дето си ги носилъ до тука. Ха сега, момчета, всѣки да сложи по единъ хлѣбъ въ раницата си, да помогнемъ на Зарка, да ги занесе до хижата. А пъкъ после той ще ни заведе при ягодите, и ще го запишемъ и него въ нашата дружина.

Развързаха раниците, изпразниха едната торба съ хлѣбъ, срѣбнаха по едно канче студена водица и ободрени поеха бѣзъ нагоре по пѫтеката.

Сега вече всички вървѣха